

EKONOM LON'Č

2019

EKONOMSKA ŠOLA NOVO MESTO

Karalo

UVOD	3
PREDSTAVE	
iCankar	4
Lau(f) story	5
Naj gre vse v π	6
SPLETNO OBREKOVANJE	8
PAMETNI TELEFONI	12
BLIŠČ IN BEDA SLAVE	14
DAN Z OTROKI	16
TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK	18
BRUSELJ	20
DIJAŠKA RAZVOJNA SKUPINA	21
PROTEST	22
ZBIRALNA AKCIJA	25
MOJE SREČANJE S CANKARJEM	26
PESMI	27
PORTRET	34
VESELI PROJEKT	38

Uvod

*Na svetu res različni smo ljudje,
že po barvi telesa to vidi se.
Tudi kultura naša je različna
srčna kultura pa pri vseh
naj bo pravična.*

Drugačnost dandanes srečamo že na vsakem koraku. Vsak človek je nekaj posebnega, nekaj neponovljivega in edinstvenega. Posledično je tudi naša družba vse bolj raznolika; to se najbolje opazi v obdobju, v katerem smo mladostniki zdaj, ko smo najbolj ranljivi in občutljivi, zato se moramo potruditi spodbujati strpnost. Drugačnost moramo spoštovati in predstaviti kot izziv, ne pa kot nekaj, česar bi se morali bati. Vsa ta raznolikost nas notranje bogati in uči sprejemati samega sebe. Tega se zavedamo tudi v šoli, zato ustvarjamo šolsko glasilo, s katerim vam želimo predstaviti različne talente naših dijakov.

Biti drugačen namreč pomeni, da se ne bojiš biti to, KAR SI!

*Tisočere osebe,
edinstveni obrazi,
drugačnost se ne opazi.
Ne opazi se barva,
opazi se sprava.
Opazi se srce, zalo,
a nikakor ne zaspano.
Opazi se sreča,
ko podaš roko
in objameš človeka ...
Opazi se ...*

**Sara Cajnar, 3. b,
Ana Bele, 2. b**

iCankar

24. 10. 2018 smo si dijaki 3. letnika ogledali predstavo iCankar. V Kulturni center Janeza Trdine smo odšli z visokimi pričakovanji, saj je bila že sama igralska zasedba zelo zanimiva. In res nismo bili razočarani.

Že ko so igralci prišli na oder mimo nas po stopnicah in nas vključili v igro, smo se čisto vživeli. Na razigran in zanimiv način smo izvedeli o Ivanu Cankarju kar nekaj novih stvari, ki nam do tedaj še niso bile znane. Več dijakov nas je ostalo brez besed že med igro in seveda tudi po koncu, saj nas je pozitivno presenetila. Predvsem nas je s svojimi igralskimi sposobnostmi očaral Domen Valič.

Predstavo priporočam vsem, ki bi se radi ob ogledu zabavali, sprostiti in iskreno nasmejali, poleg tega pa se še kaj novega naučili o našem pisatelju Ivanu Cankarju.

Eva Kolarič, 3. c

Jakob Cugelj, 3. c

Lau (f) story

V torek, 18. 9. 2018, sem si v Anton Podbevšek teatru ogledal predstavo z naslovom Lau(f) stoy. Predstava, ki jo je režiral Matjaž Pograjc, se mi je zdela zelo zanimiva.

Govori o resničnem življenju Emila Zatopka, svetovno znanega tekača oz. olimpijca iz Češke. Sam sem se zelo veselil ogleda omenjene predstave, saj sem velik navdušenec športa, predvsem olimpijskih iger. Zgodba oz. besedilo, ki ga je napisal Boštjan Videmšek, govori predvsem o življenju v državah, ki so bile članice Varšavskega pakta, in o tem, da si je večina ljudi želela mirno in brezskrbno življenje, kar pa jim je preprečevala Komunistična partija. Emil Zatopek in njegova žena Dana nista bila nasprotnika takratnega režima, čeprav so voditelji tako mislili. Želela sta le, da bi bili vsi ljudje enaki, da ne bi bilo važno, ali prihajaš iz kapitalistične države ali si komunist.

Igralci so se v svoje vloge zelo dobro vživeli in nam odlično oz. do potankosti prikazali življenje v času hladne vojne. Predstavi bi dal oceno 10, saj so igralci s svojim trudom tudi nam nekako pokazali življenje v tistih časih.

Gašper Gole, 1. c

Naj gre vse v TT

Menim, da je igralec Nik Škrlec izbral zelo zanimiv pristop. Predstava je potekala nekoliko drugače, vsebovala je veliko komunikacije med publiko in igralcem. Bila je zanimiva, poučna in malce drugačna, ni pa bila nek presežek, saj sem za »palačo spomina« vedela že dolgo časa. Zanimivo je samo to, kaj vse si lahko človek zapomni, če ima voljo.

Emma Nemanič, 2. c

Predstava mi je bila všeč, saj je bilo vzdušje sproščeno. Všeč mi je bilo, da nas je Nik Škrlec vključil v igro. Zanimivo mi je bilo videti, kaj vse se dogaja v njegovi glavi, kako bujna je lahko domišljija. Vesela sem, da nam je predstavil ta način pomnjenja stvari, saj si skozi svojo domišljijo lahko veliko zapomniš, tako da stvari obrneš na sebi zanimiv način in si predstavljajaš nek prostor.

Lucija Pust, 2. c

Predstava se mi je zdela zanimiva. Igralčeva tehnika pomnjenja in njegov zapleten proces sta me malo šokirala. Zdelo se mi je izjemno, kako je razpletel skoraj polurno zgodbo in števila π skrtil v osebe in predmete. To je bil lep vpogled v različne možnosti pomnjenja in kako lahko najdemo načine, da si olajšamo stvari.

Neža Keglovič, 2. c

**Portret: Nik Škrlec,
ilustracija: Neža Keglovič, 2.c**

Spletno obrekovanje

Zakaj obrekovanje?

Obrekovanje. Kako to zaustaviti? Se sploh da ustaviti? Tudi če se da, je to zelo težko, saj nam da neko zadovoljstvo in veselje, a hkrati tudi slabo vest.

Do obrekovanja pride, če si ljubosumen in te je strah to osebi povedati na lep način; raje jo obrekuješ. Obrekujemo pa čisto vsi, tako da je to po mojem mnenju težko zaustaviti. Pomagalo bi že to, da fisto, kar ti je nekdo povedal, obdržiš zase. Pomisli, kako bi se ti počutil, če bi nekdo tebe obrekoval na način, kot si ga ti. Ni prijetno, kajne?

Sam vem, da me v tem trenutku vsaj malo obrekujete. Vem, da to niso najbolj modre ali pametne besede, ampak želim samo, da se zamislite nad tem.

Maj Verstovšek Tanšek, 1. c

Žan Rožman, 3.c

Subjektivna meja

Vsak je drugačen, edinstven. Vsak ima nekaj posebnega, zaradi česar bi lahko rekli, da se loči od množice. Pa vendar nekateri uspejo biti tako drugačni, da jih družba ne sprejme. Vprašanje, ki si ga zastavljam že zelo dolgo časa, pa je, kje je tista meja med še sprejemljivo drugačnostjo in drugačnostjo, zaradi katere lahko človek pristane na robu družbe, odrinjen in osamljen.

Pogosto slišimo, da je meja med norostjo in genialnostjo tanka, in zdi se mi, da je tako tudi v tem primeru, le da tukaj ne gre za genialnost ali norost, temveč za mejo med »normalnim« oziroma družbeno sprejemljivim in čudnim. Vendar te meje ni tako preprosto postaviti, saj je to zelo subjektivna stvar. Tako kot ima vsak posameznik svoj način življenja, oblačenja, prehranjevanja ..., tako ima tudi svojo mejo, s katero loči »čudne« ljudi od »normalnih«.

Ljudje smo si v veliko stvareh podobni. Običajno se družimo s tistimi, s katerimi imamo podobne interese, saj se s takimi ljudmi bolje ujamemo. Tako kot ima vsaka skupina neke svoje interese, ima tudi vsaka skupina svojo mejo, s katero loči normalne ljudi od čudnih.

Večina ljudi že od rojstva naprej ustreza in sledi glavnim družbenim normam, zato jih družba sprejme brez težav. Če so dovolj samozavestni in močni, postanejo celo vodje in narekujejo pravila v družbi ter odločajo, kdo ustreza njihovim standardom in kdo ne. Med njimi je tudi veliko takih, ki se ne upajo izpostaviti in pokazati svoje prave osebnosti, saj se bojijo, da jih drugi ne bodo sprejeli, in se zavedajo, da je tako življenje težje. Zato vse svoje življenje živijo v laži in ne pokažejo svojega pravega obraza ter tako plačujejo ceno za sprejetost v družbi.

Obstajajo pa posamezniki ali manjše skupine, ki ne upoštevajo družbenih norm. To niso ljudje, ki kršijo zakone. So le ljudje, ki ne skrivajo svoje prave osebnosti. Nekateri se razlikujejo le v malenkostih, ki niso tako opazne, in so zato vseeno sprejeti. Ko pa gre za neke večje, bolj opazne razlike, pa se hitro zgodi, da družbi ne ustrezajo. Vendar ni vedno tako. Če se, na primer, nekdo oblači zelo drugače od večine, je lahko to dobrodošlo in ga družba dobro sprejme ali pa je lahko to zelo nesprejemljivo. Veliko je odvisno od tega, kakšne občutke

vzbuja pri ljudeh. Pogosteje so družbeno nesprejemljive stvari, ki jih ljudje ne poznajo ali ne razumejo, in se jih zato bojijo. Tako začnejo nastajati razne govornice, ki običajno sploh ne držijo, saj so plod naše domišljije, strahu, nerazumevanja in nepoznavanja. Te govornice se širijo zelo hitro, saj smo ljudje mojstri v obrekovanju. Pogosto pa se ne zavedamo njihovih posledic.

Ker pa smo ljudje zelo zanimiva in zapletena bitja, ne moremo spregledati naše nevoščljivosti in zavisti, ki jo hkrati spremlja še vsaj gora laži, pritoževanja in negativnih kritik. Običajno je vzrok za to naša lenoba, saj težko spregledamo dejstvo, da ima nekdo nekaj več od nas zato, ker dela in se trudi, sami pa smo preleni, da bi začeli delati in si prislužili kaj več. Tako raje izberemo lažjo pot in vse, ki so boljši od nas, kritiziramo ter se nad njimi pritožujemo. Vendar pa pogosto pozabljamo, kako lahko s takim ravnanjem prizadenemo ljudi, ki se trudijo in delajo ter v svoje delo vložijo vso svojo energijo in čas, da bi v življenju nekaj dosegli in postali drugačni, boljši od večine.

Primerov, ko družba nekoga ne sprejme, je mnogo. Vendar pa težko iz tega izluščim nek kriterij, ki bi določal, kdo je družbeno normalen in kdo ni, ter bi veljal v vseh primerih, saj je to stvar vsakega posameznika. Sem pa med tem, ko sem razmišljala o vseh teh situacijah, spoznala nekaj stvari. Ugotovila sem, da z vsako spremembo tvegamo, da nas družba ne bo sprejela, hkrati pa pozabljamo, da je vedno možno tudi, da bo družba navdušena nad nami in bomo postali bolj priljubljeni. Hkrati pa sem se začela spraševati, ali je res pomembno, kaj si drugi mislijo o nas in ali je res vredno živeti v laži samo zato, da bi bili sprejeti? Ljudje se moramo naučiti sprejemati kakršno koli obliko drugačnosti in nehati obrekovati druge, saj ne vemo, kakšni so v resnici, in ni nujno, da je prvi vtis o neki osebi resničen. Pogosto se preveč osredotočamo na druge in ob tem pozabimo nase in na lastno srečo. Začnimo delati na sebi, da bomo boljši. In če ne veste, kje bi začeli, lahko začnete s tem, da nehate obrekovati druge.

Lejla Majkić, 3. a, Sara Cajnar 3. b

SPLETNO OBREKOVANJE

Na internetu je obrekovanja veliko,
zato ne joči se za vsako piko.

Tam je vsak pameten lahko in
te začne žalit' in obrekovat' kar tako.

Upam, da ti ni mar za to,
saj če ti je, tvoje življenje najboljše ne bo.

In prosim te, ne obrekuj drugih, saj še žal ti bo,
raje pojdi na sprehod in se zazri v nebo.

Tilen Hudelja, 1. c

V SPOMINU GOVORIC

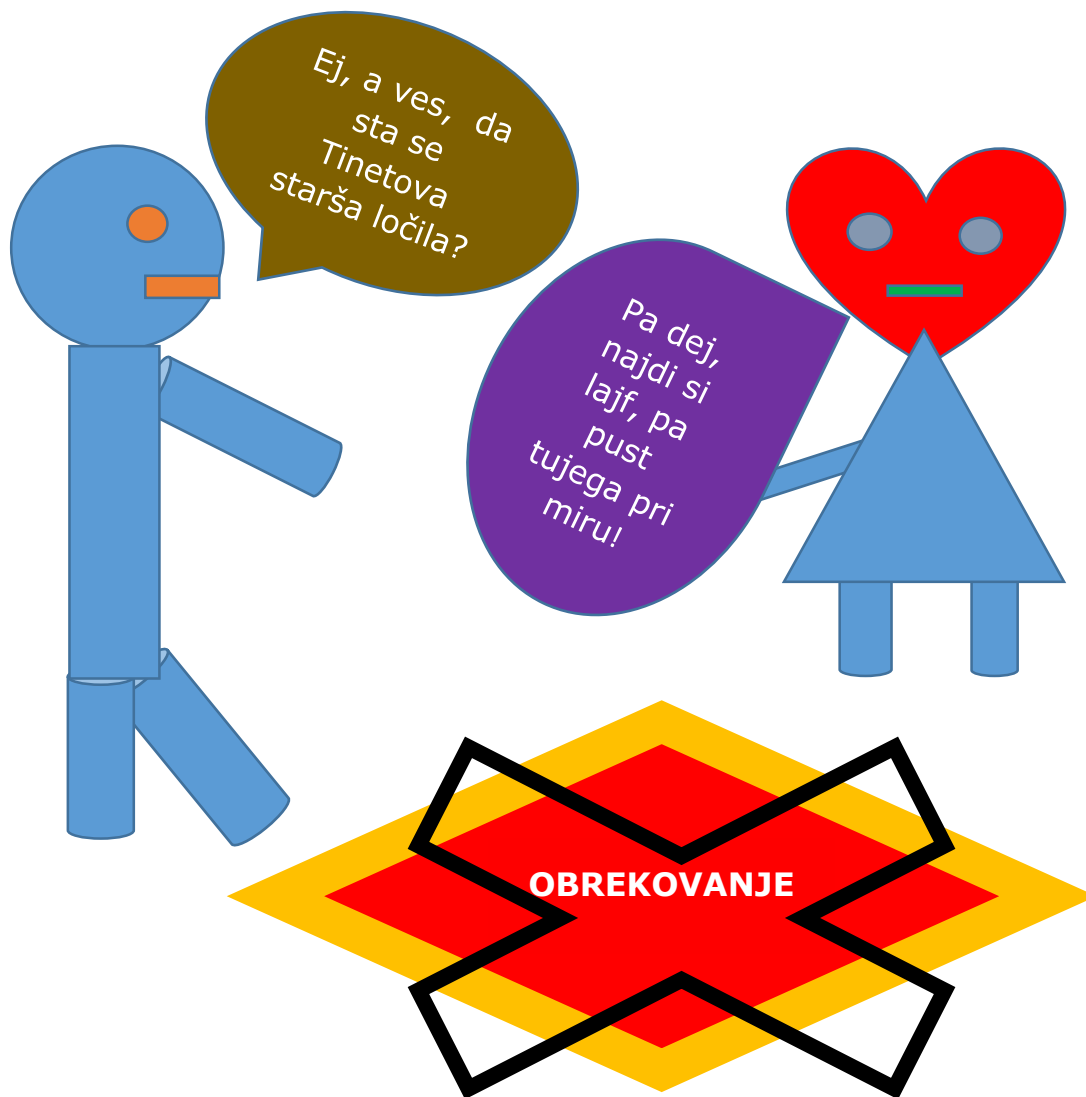

Obstala sem, ko slišala sem glas,
govoril je o meni.
Obstala sem, ustavil se je čas,
spomini postali so zagrenjeni.

Ona, ki zaupala sem ji vse,
ona je tista, prizadela me je.
Zdaj drugim govori, kako je bilo,
čeprav v njeni glavi nastalo je to.

On, ki ljubila sem ga,
On je tisti, ki tre dele mojega srca.
Bilo lepo je tiste dni,
a v spominu govoric pozabljeni so vsi.

Vesna Malnarič, 1. d

OBREKOVANJE

Obrekovanje je **SRANJE** in tudi stanje **OSAMLJENOSTI**.

Ono je **NESRAMNO** in niti malo ni zabavno.

Je zelo **MOTEČE** in zelo **ZVENEČE** po naših ušesih.

NEHAJ OBREKOVATI IN SRATI, RAJŠ ZAČNI KAKŠNO KNJIGO BRATI!

Nermin Ikanović, 1. e

Pametni telefoni

IMETI ALI NE IMETI – TO JE ZDAJ VPRAŠANJE

Danes skoraj ne vidimo ljudi brez modernih pametnih telefonov. Te male naprave so postale del našega vsakdanjega življenja in skorajda ne moremo preživeti dneva brez njih. Telefoni niso le pripomoček, ki ga lahko prenašamo naokoli in imamo z njim dostop do interneta, največjega vira vseh informacij, ampak so postali tudi nekakšen statusni simbol. Dražja je znamka telefona, bolj "pomemben" in "občudovan" si. Zato ima večina ljudi, ki jih poznam, v lasti telefone znamke Apple, nekateri pa imajo najnovejše Samsungove modele. Potem se med seboj zbadajo in govorijo, kako je eden slabši od drugega.

Kaj pa če nimaš pametnega telefona? Kaj pa je potem? Jaz v življenju še nikoli nisem imel pametnega telefona (razen zdaj, ko sem ga dobil od prijateljice na izposajo, da lahko dokončam projekt), zato vem, kako je biti brez. Čisto vsak, ki sem ga do sedaj spoznal in je ugotovil, da nimam pametnega telefona, me je nemudoma vprašal, kako to, da ga nimam. Na začetku sem odgovarjal, da ga preprosto ne potrebujem. Odziv: jaz sem čudak. Toda zakaj sem čudak? Ker ne sledim družbenim trendom? Ker imam svojo voljo in ne potrebujem neke tečne naprave, ki mi venomer pošilja obvestila? Če sem zaradi tega čudak, potem raje kar ostanem tak.

Že kot otroka me pametni telefoni niso zanimali, saj sem se takrat raje igral z lego kockami in spodbujal svojo domišljijo z risanjem, če pa to ni bilo dovolj, sem igral igrice na računalniku. Takrat so me zbadanja in žalitve mojih bivših sošolcev prizadeli, saj sem mislil, da je nekaj narobe z mano, ker nočem imeti pametnega telefona. Občasno sem potožil svojim staršem, zakaj ne smem imeti telefona, pa sta mi le odgovorila, da ni dober za moje zdravje. Takrat tega nisem razumel, seveda se pa s tem nisem preveč ubadal, saj sem imel lego kocke.

Zdaj biti edini v razredu brez telefona, ni težko, ker ti zbadanja vzamejo približno toliko časa, kot je najdaljše možno osredotočanje nekoga, ki ima v lasti pametni telefon. Kakšnih osem sekund. Verjetno je še najbolj nadležen del vseh vprašanj, da ti ena in ista oseba postavlja enako vprašanje vsak teden, kot da si odgovora ni nikoli zapomnila.

Zakaj imam takšen odpor do pametnih telefonov? Kot otrok sem se raje igral, kot pa visel na telefonu. Danes pa telefonov ne maram, ker sem v vseh knjigah, ki sem jih prebral in prevedel (po prošnji mojega očeta), ugotovil, kako slabo vplivajo na posameznika. Nikoli si ne bi mislil, da je tako majhna naprava zmožna tega. Da boste vedeli, o čem govorim, vam bom opisal vse te negativne posledice.

1. Pametni telefon zelo vpliva na tvojo sposobnost osredotočanja. Obstajajo raziskave, ki so potrdile, da je pametni telefoni potrebujejo toliko pozornosti, da se povprečna oseba uspe na preostale stvari osredotočiti le za osem sekund. To je podatek iz leta 2016. Danes je to še veliko huje, čas pa se krajša.

2. Povzročajo zelo veliko stresa. Ljudje, ki delajo v pisarnah za računalniki, lahko potrdijo, da so zaradi računalnikov pod velikim stresom. In ko gredo domov iz službe, so še vedno pod stresom, ne zaradi računalnikov, ampak zaradi mobilnih telefonov. Ta stalna obvestila, ki se pojavljajo na zaslonu, ljudi spravljajo v stalen stres, pa naj se nanašajo na socialna omrežja, obvestila o zamujanju s plačilom najemnine ali kredita, lahko pa so tudi e-sporočila njihovega šefa, ki jih gnjavi, ko je delovnega dne že konec.

3. Precej pogosto povzročajo odtujenost od ljudi. Socialna omrežja in možnost, da komuniciraš z nekom na daljavo, dajejo izgovor tistim, ki nočejo navezovati omembe vrednih stikov, s katerimi bi obogatili svojo osebnost in življenje. Ljudje so zaradi tega videti, kot da bi se bali stikov v živo, zato se jim je lažje družiti preko socialnih omrežij.

4. Zakaj ga sploh potrebujemo? Mislim, da smo že zdavnaj zgrešili bistvo prvega mobilnega telefona oziroma čemu je bil namenjen. Včasih smo z mobilnikov le klicali in si pošiljali sporočila, sedaj pa igramo igrice, brskamo po spletu ipd. Mobilne telefone smo pretvorili v manj zmogljive majhne prenosne računalnike. To pa je tudi vprašanje, ki ga postavim tistim, ki jih zanima, zakaj nimam telefona. Preprosto vprašam: "Zakaj?" Do sedaj še vedno nisem dobil dobrega odgovora. Vse, kar lahko počnem na telefonu, lahko počnem na računalniku doma. Zakaj bi potem potreboval še stalen stres tam, kjer računalnika nimam?

Je pa res, da sem odraščal v bolj strogi vzgoji kakor moji sovrstniki. Meni telefon ni bil dovoljen iz zgoraj navedenih razlogov (pa še kakšen bi se lahko našel), svoj računalnik pa sem dobil šele v 1. letniku. Pred tem sem imel računalnik le do 4. razreda, dokler se ni pokvaril. Igrice sem ta čas igral na konzoli in še to z omejitvijo pol ure na dan. Verjetno se je mojima staršema zdelo to čisto dovolj. Poleg tega pa mi je zaradi te omejitve ostalo več časa za učenje. Čeprav takrat nisem bil, sem sedaj zelo vesel, da sta me starša vzgojila na ta način. Dosegla sta, da sem svoj čas za igranje še bolj cenil, hkrati pa sem dobival same lepe ocene v šoli. Ta način vzgoje se mi zdi zelo dober, zato ga bom uporabil pri svojih otrocih (ko jih bom imel). Hkrati pa definitivno ne bom dovolil svojemu otroku uporabe telefona ali tablice, dokler ne bo star 14 let. Nočem, da bi postal zasvojen z elektroniko tako kot otroci nekaterih ljudi, ki otroke snemajo in objavljajo, kako uporabljajo tablice in telefone že kot dojenčki. To se mi zdi zelo narobe in nezdravo.

Klemen Ernst, 4. d

Blisč in beda slave

Veliko ljudi si že od malega želi biti slavnih in bogatih. Ko se to enkrat uresniči, je zelo lep občutek. Počutiš se sprejetega, tvoja samozavest raste in zdi se, kot da te pozna cel svet. Težje postane, ko te začnejo ustavljati na ulici, fotografirati in se pojavljati pred tvojo hišo. V življenje slavnega pride veliko skrbi: skrb, ali so njihovi prijatelji res pravi prijatelji ali jih samo izkoriščajo; skrb, da bodo ljudje preveč posegali v njihovo zasebnost in odkrili kaj kontroverznega; strah, da bodo naredili napako, se osmešili; ves čas morajo paziti na svoje vedenje, česa ne smejo reči ter kaj lahko itd.

Slavne lahko to zelo izčrpa in jim vzame voljo. Postanejo zelo nesrečni, želijo se vrniti v čase, ko so še živeli mirno. Vendar vedo, da se to ne bo nikoli zgodilo. Velikokrat ta pritisk nekoga zanese k drogam in alkoholu. Med 20. in 21. stoletjem je zaradi drog umrlo že več kot 600 slavnih. Čedalje bolj izgubljajo veselje do tega, kar počnejo. Zaradi skrbi, jih stvari, ki so jih včasih oboževali, ne zanimajo več. Dosegli so že vse, kar so hoteli. Uresničili so svoje sanje in ne vedo več, kaj naj storijo s svojim življenjem.

Nekateri slavni imajo zato občutek »odvečnega človeka«. Izobraženi so, razgledani in priljubljeni, vendar osamljeni, notranje prazni in brez ciljev.

Janja Benedik, 2. d

Veliko nas sanja o slavnem življenju, želimo si biti cenjeni in ljubljani od ljudi okoli nas. V medijih je zelo lahko videti bogate in modne slavne ljudi, ki so v »sedmih nebesih« in so videti zelo srečni. Njihovo življenje se zdi popolno, ampak še zdaleč ni tako.

Biti slaven ima tako kot prednosti tudi svoje slabosti. Ena od stvari, ki jih ljudje po navadi zavidamo, je denar; slavni ga imajo veliko, imajo velike hiše, zasebna letala, dobre avte ... Druga je to, da njim ni treba skrbeti za prihodnost, njihovi prihodki so tako visoki, da imajo zagotovljeno finančno varno življenje. Tretjič, vsi jih poznajo, kar je lahko dobra ali slaba stvar, odvisno od osebe. Po drugi strani pa nimajo nobenega zasebnega življenja, vedno jim sledijo paparaci in jih fotografirajo ob najslabših trenutkih, nekateri neprofesionalni paparaci pa jih tudi nadlegujejo. Poleg tega pa slava prinese veliko stresa, kar se pri nekaterih zelo dobro vidi, veliko se jih zateče k drogam, alkoholu, drugi pa ne najdejo drugega izhoda iz te stiske kot samomor.

Torej, slava in blišč imata dobro in slabo stran, nikoli ne veš, kdaj ti nekdo oziroma neko tvoje dejanje zbije krono z glave. Po mojem mnenju je cena slave previsoka, sicer je lepo imeti denar, oboževalce ..., ampak menim, da je mentalno zdravje pomembnejše, še posebej v sedanjem času, ko zmeraj več oseb trpi za duševnimi boleznimi.

Emma Kirm, 2. d

Blišč in slava. Kar čez noč? Nekateri do njih pridejo z videi, glasbo, filmi. Blišč nekaterim pomeni denar, lahko pa tudi srečo. Da ti občutek vplivnosti in moči. Danes vsak lahko zaslovi preko socialnih omrežij, npr. Instagrama in Youtuba. Tam ljudje objavijo neprimerne in nenavadne videe ter postanejo prepoznavni. Imajo večmilijonsko število ogledov, tako pa zaslužijo tisočake. Seveda s tem ne pride samo dobro, včasih je tega le preveč. Mnogim zvezdnikom denar ne pomeni veliko, saj so jim cilji in dobra dela pomembnejši. Svoj denar prispevajo dobrodelnim organizacijam ali pa jih ustanovijo sami. Miley Cyrus je leta 2014 ustanovila dobrodelno organizacijo Happy Hippie. Tu sprejemajo prispevke za mlade brez denarja in doma. Na slavne vplivajo tabloidi in govorice. Praktično ne morejo oz. ne smejo nikamor sami, ne da bi bili v središču pozornost, ne izognejo se novinarjem in kritikam. Biti slaven pomeni biti pod pritiskom. Nekateri to rešujejo z alkoholom, drogami, zasebnega življenja imajo zares malo. Dober primer je slavna Marilyn Monroe, navzven popolna, zasebno pa se je bojevala z depresijo, nesrečnimi zakoni, razmerji, odvisnostjo od tablet in pomanjkanjem samozavesti. Seveda, denar je mamljiv in mnogo ljudi si želi razkošja. In kaj se zgodi, ko imaš vse? Si lahko želiš še kaj več? Vsi cilji in velike sanje izginejo.

Sedaj lahko zaslužiš tudi na Instagramu. To je platforma, kjer veliko mladih deklet služi z objavljanjem fotografij in z oglaševanjem izdelkov. Zasledila sem, da jih veliko »pregorik«, ker ne prenesejo vseh različnih komentarjev, ne znajo se spopadati z obsojajočimi ljudmi in kritiko.

Zase vem, da dokler imam vizijo in načrt, kaj si želim početi v življenju, in se za to tudi trudim, sem srečna. Majhni koraki do velikih ciljev peljejo do zunanjega in notranjega blišča. Šele ko prideš na cilj, opaziš lepoto svojega truda. In ko se zaveš, da si uspel – ta trenutek, točno ta je blišč.

Ines Kolenc, 2. d

Slava je nevarna droga. Slavne osebe gredo skozi tri faze. Najprej želijo oz. uživajo in ljubijo, nato sovražijo, na koncu pa se morajo slavi prilagoditi. Ko ta vstopi v njihova življenja, se vse spremeni. Izgubijo svoje osebno življenje tako kot tudi svoj karakter. Nekateri se začnejo drogirati (tako kot na primer slavna pevka in igralka Demi Lovato), zato da povzročijo škandal in s tem dobijo več pozornosti, ali pa se k drogam zatečejo, ker to vidijo kot nek izhod. Veliko se jih počuti kot žival v kletki, igrača na polici ... Počutijo se tudi osamljene in prazne, kajti ostala jim je samo še družina, prijateljem pa je težko zaupati, saj jih lahko zlorablajo in izdajajo njihove zasebne podatke ali pa so tu zanje samo zaradi denarja. Take stvari vodijo v to, da delajo samomore, včasih pa so tudi oni tarča drugih.

Mislím, da je svet prišel predaleč s slavljenjem slave. Nikoli ne bi želela biti ena izmed slavnih, saj mi je življenje, kot ga imam sedaj, prav všeč. Nočem živeti od pozornosti drugih.

Laura Podpavec, 2. d

Dan z otroki

Druženje z otroki s posebnimi potrebami

Že tretje leto zapored smo se pridružili evropskemu projektu "V jati z drugačnimi". Namen projekta je pridobivanje življenjskih izkušenj in učenje sobivanja z ljudmi, ki imajo motnjo v duševnem ali telesnem razvoju. Dijaki 3. a razreda so gostili 11 učencev OŠ Mirna – prilagojen program. Zanje so pripravili bogat zabavni program, ob pomoči dijakov programa medijski tehnik pa še fotografiranje in izdelovanja okvirja za fotografijo. Obiskali so tudi knjižnico. Druženje je bilo tako prijetno, da so se težko ločili.

V četrtek, 11. 10., so otroci s posebnimi potrebami obiskali našo šolo. Ta dan je bil res nekaj posebnega, ne samo zanje, ampak tudi za nas. Nisem si mislila, da se bodo tako dobro vključili v našo družbo. Zato sem zelo vesela, da sem pripomogla k njihovem veselju. Nič ni lepšega, kot videti otroke, kako so srečni kljub drugačnosti. Najbolj se mi je vtisnilo v spomin, ko sem igrala na harmoniko, oni pa so peli in ploskali. To je bil res nepozaben dan, ki bi ga moral preživeti prav vsak od nas.

Monika Gorenc, 3. a

Dan z otroki s posebnimi potrebami mi je bil čudovit. Tem otrokom se že od daleč vidi, kako dobrega srca so. Iz njih je izžarevala sama pozitivna energija, ki so jo prenesli na vse nas. Vsi skupaj smo uživali ob glasbi, ustvarjanju in zabavnih pogovorih. Dan mi bo za vedno ostal v srcu in bi ga z veseljem ponovila. Nikoli ne bom pozabila teh prijetnih otrok, s katerimi smo preživeli enega najlepših dni.

Megi Cerovšek, 3. a

Tradicionalni slovenski zajtrk

Menim, da je dobro imeti obilen zajtrk vsako jutro in ta slovenski tradicionalni zajtrk je odličen začetek tega.

Monika Gorenc, 3. a

Zajtrk je bil super. Upam, da bo tudi naslednje leto.

dijak, 4. d

Ta tradicionalni zajtrk je odlična ideja, saj bi bilo dobro, da ljudje zjutraj jemo.

prof. Violeta Gerden

Zdi se mi super ideja in bi jo lahko večkrat ponovili.

Laura Radakovič, 3.c

Zajtrk je odličen in bi ga lahko imeli večkrat, saj se mi zdi dober način razvijanja slovenske tradicije.

dijakinja 2. d

Zajtrk se mi zdi super, saj smo se ob njem tudi družili.

Teja Alovič, 3. c

Bruseelj

17. 3. 2019 smo se dijaki 2. a in 3. b v okviru projekta Državljanstvo in predmeta domovinska vzgoja in evropsko državljanstvo odpravili na 3-dnevno strokovno ekskurzijo po evropskih institucijah.

Obsegala je obisk evropskih institucij v Bruslju, Luksemburgu in Strasbourgu, ogledali pa smo si tudi druge znamenitosti, Hišo evropske zgodovine, belgijsko mesto Brugge in obalo Severnega morja. Srečali smo se z evropskim poslancem Alojzom Peterletom in se pogovarjali s slovenskimi prevajalci v Luksemburgu. V gromozanske stavbe Evropske unije, kot so Evropski parlament, Svet Evrope smo lahko vstopili po varnostnih postopkih, ki spominjajo na pregled na letališčih, ter tako doživeli del delovanja kompleksnega in dobro organiziranega sistema, ki temelji na etičnih merilih.

Ekskurzija mi je bila pisana na kožo; veliko sem videla, še več pa sem se naučila. Odločena sem, da se še kdaj odpravim v ta lepa, svetovljanska mesta.

Sara Cajnar, 3. b

Dijaška razvojna skupina

Dijaška razvojna skupina je skupina nadobudnih, zagnanih dijakov, ki želimo izboljšati šolo, uresničiti svoje ideje ter pridobiti predvsem praktično znanje, ki ga pri pouku ne moremo, nam bo pa gotovo koristilo v življenju.

Dijaška razvojna skupina temelji predvsem na medsebojnem sodelovanju in učenju oziroma prenašanju znanja med dijaki in profesorji, pridobivanju znanja za življenje ter pridobivanju vodstvenih in drugih, bolj specifičnih kompetenc. Naše članstvo se iz meseca v mesec povečuje, sedaj sodeluje že 13 dijakov iz vseh programov naše šole. S skupnim delom pridobivamo nova znanja, izboljšujemo šolo ter se pri tem zelo zabavamo.

Delo Dijaške razvojne skupine poteka po projektih. Na začetku leta določimo glavne projekte, ki jih bomo izvedli, pri čemer upoštevamo mnenja in ideje vsakega člana, določimo pa tudi vodjo posameznega projekta. Vodje projektov imajo vedno podporo vodje Dijaške razvojne skupine ter vsaj enega profesorja, ki pomaga z nasveti. Vsekakor imamo tudi veliko podpore ravnateljice, ki nam omogoča izvedbo vseh naših projektov. Čeprav se celotna stvar sliši zelo resno, se dijaki pri projektih zelo zabavamo, saj počnemo to, kar nas veseli.

V šolskem letu 2018/19 smo dijaki izvedli 6 projektov: ureditev in okrasitev razreda, postavitev selfie točke, Božiček za 1 dan, Božiček v šoli, zbiralna akcija šolskih potrebščin za afriško ljudstvo Nube, zamenjava fotografij na stopniščih šole ter foto natečaj in razstava z naslovom Čudeži narave. Do konca šolskega leta bomo organizirali 2 delavnici na projektu Za nas ni mej ter zaključno prireditev za četrte letnike, zagotovo pa se bo našel še kakšen drug zanimiv izziv za nas.

Z delom bomo nadaljevali tudi v prihodnjih letih, saj smo dobili zelo pozitivne odzive dijakov, profesorjev in vodstva šole. Dijaška razvojna skupina nam da vedeti, da smo dijaki upoštevani, da imamo glas in da lahko skupaj ustvarjamo lepši jutri, kar nas neizmerno veseli.

Lejla Majkić, 3. a, Sara Cajnar, 3.b

Protest

Razmišljanje ob podnebnem štrajku

Menim, da je spodbudno, da smo tudi mladi končno naredili premik v boljšo smer. Smer, ki vodi v vsaj malo lepšo prihodnost za nas in za našo Zemljo. Med našimi zahtevami in obljubami je bilo tudi to, da se bomo več vozili z javnimi prevoznimi sredstvi, si delili vožnjo z avtomobili in odšli kam tudi peš ali s kolesom. Ko pa pogledamo drugo stran tega, pa smo sedaj ravno toliko stari, da delamo vozniške izpite in začnemo voziti svoj avto. Takrat, ko narediš izpit, se ti to zdi zelo dobro in bi se vsepovsod, če le imaš možnost, vozil sam. Zato me zanima, koliko smo se mladi res pripravljene boriti, do kam smo pripravljene premakniti meje in ali smo se sploh pripravljene odreči našemu udobju.

Če si oseba, ki se vsak dan sama vozi z avtomv šolo, premisli, ali imaš še kakšnega prijatelja ali pa soseda, ki bi se lahko peljal s tabo in bi tako privarčevala, našemu okolju pa bi naredila veliko korist.

Ne razmišljaj: "To, da se bom jaz peljal z nekom in manj onesnaževal okolje, ne bo nič pripomoglo, saj sem le ena oseba izmed 7 milijard prebivalstva!" To ni čisto tako, saj skoraj vsakdo pod tem širnim nebom razmišlja podobno. Zato menim, da bi najprej morali spremeniti naše mišljenje in šele potem se bodo lahko začele dogajati realne spremembe. Res je, da si le ena oseba na tem svetu in da samo tvoja dejanja ne prinesejo velikega prispevka k boljšemu in čistejšemu okolju, ampak če se združimo v celoto in začnemo vsi razmišljati in delati tako, se bodo začele dogajati velike spremembe. Nimamo planeta B, torej začnimo že danes!

Eva Kolarič, 3. c

Mladi proti podnebnim spremembam

Protest Mladi proti podnebnim spremembam je bil v petek, 15. 3. Sama sem sodelovala že pri organizaciji, hodila sem na sestanke, kjer sem podrobneje izvedela, čemu je namenjen ta »šolski štrajk«.

Zbrala se nas je skupina dijakov z željo, da bi protest organizirali tudi v Novem mestu. Tako smo pričeli širiti naših 10 zahtev, sprva po naši šoli, ko pa smo videli, da bo to resnično delovalo, smo kontaktirali še vse srednje in osnovne šole v Novem mestu. Za vse nas je bil najbolj naporen zadnji teden, saj smo morali najti še govorce, ki bi želeli imeti govor na samem protestu, oddali smo tudi veliko izjav in intervjujev. To pa še ni vse, narediti smo morali tudi transparente, ki bodo kreativni, malo odštekani in opazni v množici. Zadnji teden pa smo sporočili tudi lokacijo in uro protesta ter upali na čim večje število udeležencev.

Na dan protesta smo bili kar se da mirni in upali, da bo šlo vse po načrtih. Ob 11.55 smo se zbrali pred Tušem in pot glasno nadaljevali na Novi trg. Na sam protest je prišlo veliko novinarjev in kar 400 udeležencev. Na to smo organizatorji zelo ponosni. Vendar kot cela skupina sporočamo, da še ni konec, saj še nismo dosegli boljših pogojev za našo prihodnost.

Amadeja Vlahov, 1. c

NAŠE OZRAČJE

Poglejte, ljudje,
poglejte naše ozračje.
Vse smrdi.
Polno strupov
in CO2.

Uničuje se
vsak dan bolj.
Kemični oblaki
nam medejo možgane.

Poglejte
in se ozrite!
Storimo nekaj,
preden bo prepozno!

Martina Simončič, 1. c

Zbiralna akcija

Pomoč Nubam

Na šoli smo zbirali šolske potrebščine in denar za Nube. 5. marca smo v Ljubljani vse zbrano predali Tomu Križnarju. Bil je zelo vesel in hvaležen za naš trud. Potrebščine sedaj potujejo skupaj z vrtno napravo v Sudan, zbrani denar pa bo g. Križnar porabil za nakup šolskih potrebščin v Afriki, ki jih bo potem dal Nubam.

Moje srečanje s Cankarjem

Za letošnje tekmovanje iz slovenščine za Cankarjevo priznanje smo morali prebrati Cankarjevo zbirko črtic Podobe iz sanj ter zbirko kratkih zgodb Gverilci avtorice Polone Glavan. Po navadi mi knjige, ki jih beremo v šoli, niso preveč zanimive. Vseeno sem se odločila, da se bom preizkusila na tekmovanju. Ko sem začela z branjem Podob iz sanj, nisem vedela, kaj naj pričakujem. Nisem poznala okoliščin za nastanek zbirke, zato črtic nisem takoj razumela in sem se težko pripravila do branja.

Kljub temu so me k branju pritegnile Cankarjeve metafore. V njegovih črticah jih je veliko. Sčasoma sem jih začela čedalje bolj dojemati in razumevati. Podobe iz sanj namreč govorijo o grozotah prve svetovne vojne in človeški krutosti. Med branjem sem dojela, česa so ljudje sposobni. Človek je krut, vendar je tudi dober. V prvi polovici zbirke je Cankar bolj pesimističen, potem pa upajoč na prihod boljših časov in veselja. Na začetku branja sem bila zato bolj žalostna, proti koncu pa sem bila tudi sama polna upanja, čeprav Slovenci nismo več v vojni in ne trpimo tako kot včasih. Zaradi Cankarjevega pozitivnega razmišljanja sem bolj verjela vase in bila bolj samozavestna. Zelo mi je všeč njegov slog pisanja. Njegove besede, poudarjene z ogromno slogovnimi sredstvi, so se me dotaknile. Zato se mi zdi, da je s svojimi deli res zelo vplival na druge in ljudem vлил luč upanja.

»Nič se ne boj! Verno prilivaj večni luči, ki je v tvojem srcu; v njenem mirnem, zvestem plamenu, v tvoji ljubezni in tvojem zaupanju bodo živeli vsi, ki so bili mladi, lepi in blagi!«

Janja Benedik, 2. d

(prejela je zlato Cankarjevo priznanje)

Pesmi

Croquis mojega življenja

Postelja, toplota in vonj po jutru –
nasmejanost komaj šestletnega dekleta.

Skrbi so v tem času odveč,
Dekletu se v življenju še veliko obeta.

Kaj kmalu dekle odraste
Šola, ljubezen, skrb in odločitev,
ki zaznamovala bo njeno prihodnost.

Čeprav se vedno predstavi z nasmehom,
v srcu svojem veliko skriva.

Želi si, da bi jo vsi sprejeli,
da bi ji vsi srce objeli.

Marsikaj je že doživela
In tako spoznala, da življenje je sama borba.

So trenutki, ki se jih ne da izbrisati,
in so trenutki, ki se jih ne da ponovno podoživeti.

Želi si le, da bo vsak jutri boljši od včeraj;
želi si le biti spet šestletno dekle.

Maja Beg, 2. b

LEPA SI DOMOVINA MOJA

Tam, kjer cvetoča je dolina,
tam je moja domovina.
V tej dolini raste mak,
tukaj za svobodo padel je junak.

Kmetič orje svoje polje,
pšenico žanje in je dobre volje.
Polje ena sama je ravnina
in to je moja domovina.

V mestih so tovarne nove,
a tam po morju lepa barka plove.
Naše morje naša je milina in tudi to
je moja domovina.

Prelepa si in si edina,
predraga moja domovina.
Za vse zlato na svetu te ne dam,
saj domovino eno le imam.

Ana Bele, 2. b

JADRO ŽIVLJENJA

Od jutra do zore
so vedno iste fore,
mrzlo zapiha
se jadro zaniha.

Ladja odrine
v večne modrine,
življenje prerine se
v vrste prvine.

Po temi te
vedno sonce obsije,
saj ladja pripluje
v večne spomine.

Simon Bajuk, 2. d

MOJ RODNI KRAJ

Šmarjeta moj je rodni kraj,
tu uživam jaz mladostni raj,
v vrtu našem češnja mi cveti,
rdeča, sladka je, ko dozori.

Nad Šmarjeto dviga se hrib Koglo,
tam gor povzpela se je starka
onemogla in vinca si je rujnega nalila,
ki ga je žlahtna trtica rodila.

Zguban in zgaran je njej obraz
ob misli na mladost jo spreletel je mraz.
Tu v rodnem kraju je mladost minila,
prelepih dni tu mnogo je zaužila.

Čez rodni kraj se cesta siva vije,
v zvoniku ura poldan mi odbije.
Ob cesti majhen potoček vije
tu in tam, a vrba skoraj ga zakrije.

Prelep si mi, moj rodni kraj,
k tebi vračala rada se bom nazaj.
Saj rož'ce tu lepo cveto,
a meni v srcu je in bo toplo.

Ana Bele, 2. b

Ilustracija Nuša Dulmin, 3. d

POJDI Z MANO

Senca se skrije,
ko sonce posije,
mrak se zakrije,
ko zora zasije.

Kadar sonce je v zraku,
ti senca sledi,
ko pa se skrije,
se on prebudi.

Prijatelj ti pravi
ob strani stoji,
a včasih kot senca
pa hitro zbledi.

Simon Bajuk, 2. d

MEVCE

Jaz rada mevške imam gorice,
tam vedno je moje nasmejano
lice, tam češnje mi lepo cveto,
ko dozorijo pa rdeče in sladke so.

Tamkaj tudi raste vinska trta,
ki dobro obrodi in nič ni škrtja.
Tiste sorte tamkaj obrodijo,
ki nam šampiona cvička dodelijo.

Ko moja babica je še živela,
je vsak dan v vinograd odhitela.
Trte je res vzgajala lepo,
da žlahtno vince obrodile so.

Tudi dedek moj je vedno ob njej
bil, posebno ob trgatvi je rad
napotke delil, on vedno dejal je
tako, glejte, da tudi letos dobro
vince bo.

Ana Bele, 2. b

ŽELIM SI

Reka življenja teče, čas se izgublja v njej,
pa si želim le sreče ob tebi še za naprej.

Pesmi in melodije, ki v meni še žive,
zate želim igrati, tebi rad dal bi vse,
kar čuti srce.

Ko se zbudiš ob meni, sonce je bolj toplo,
si želim, da vedno ostane tako lepo.

S tabo bi rad poslušal kitare moje zven,
pesmi spominov starih, saj ti z njimi lahko
najlepše povem.

Zdaj si želim za naju več skupnih, mirnih dni,
kakor rože v maju ljubezen naj spet cveti.

Glasba pa bo ostala zvesta sopotnica,
meni in tebi draga, ki naj išče vsak dan
si pot do srca.

*Pesem: Simon Bajuk, 2. d.
ilustracija: Eva Bojanec, 2. c*

DEKLE POD STARO VRBO

Stara vrba tam ob Kolpi pošumeva v tih večer,
sama zdaj stojim na bregu, niti ptic več ni nikjer.

Reka poje svojo pesem, mi spomine šepeta,
še pred letom dni sem tukaj s svojim fantom še bila.

Gor z vasi se sliši petje, glas harmonike zveni,
ob nevestici v belem ta moj fant sedaj stoji.

Stara vrba, ti spominjaš toplega poletja se,
slišala si, kaj govori, kaj takrat obljubljal je.

A name je pozabil in obljube vse,
verjela nisem, da je res, kar govore ljudje.

Le skrivnosti ene pa še zdaj ne ve,
da z menoj utripa eno še srce.

*Pesem: Simon Bajuk, 2. d.
ilustracija: Eva Bojanec, 2.c*

OB KOLPI

Ob Kolpi, kjer star mlin stoji,
sva spoznala, nasmehnila se.

Ob Kolpi, kjer rože cveto,
sva si obljubo prisegla zvesto.

Zdaj najina sreča je tukaj doma,
kjer Kolpa šumi in star mlin stoji.

Da, tukaj za vedno bila bi midva,
kjer Kolpa šumi in star mlin stoji.

Ob Kolpi sem prvič spoznal,
da najino srečo bom tukaj koval.

Kot biser mi vsak dan žariš,
si kakor sonce, ki sije vse dni.

*Pesem: Simon Bajuk, 2. d,
ilustracija: Eva Bojanec, 2.c*

S ČOLNOM PO KOLPI

Ko pride poletje, sem najbolj vesel,
saj junij je spet našo Kolpo ogrel.
Se z družbo veselo odpravim veslat,
ko jutro žari kot škrlat.

Čolnički drse mimo belih čeri,
nad slapom se prvim ustavimo vsi.
Na brhkih kopalkah, ki sončijo se,
vsi naši pogledi vise.

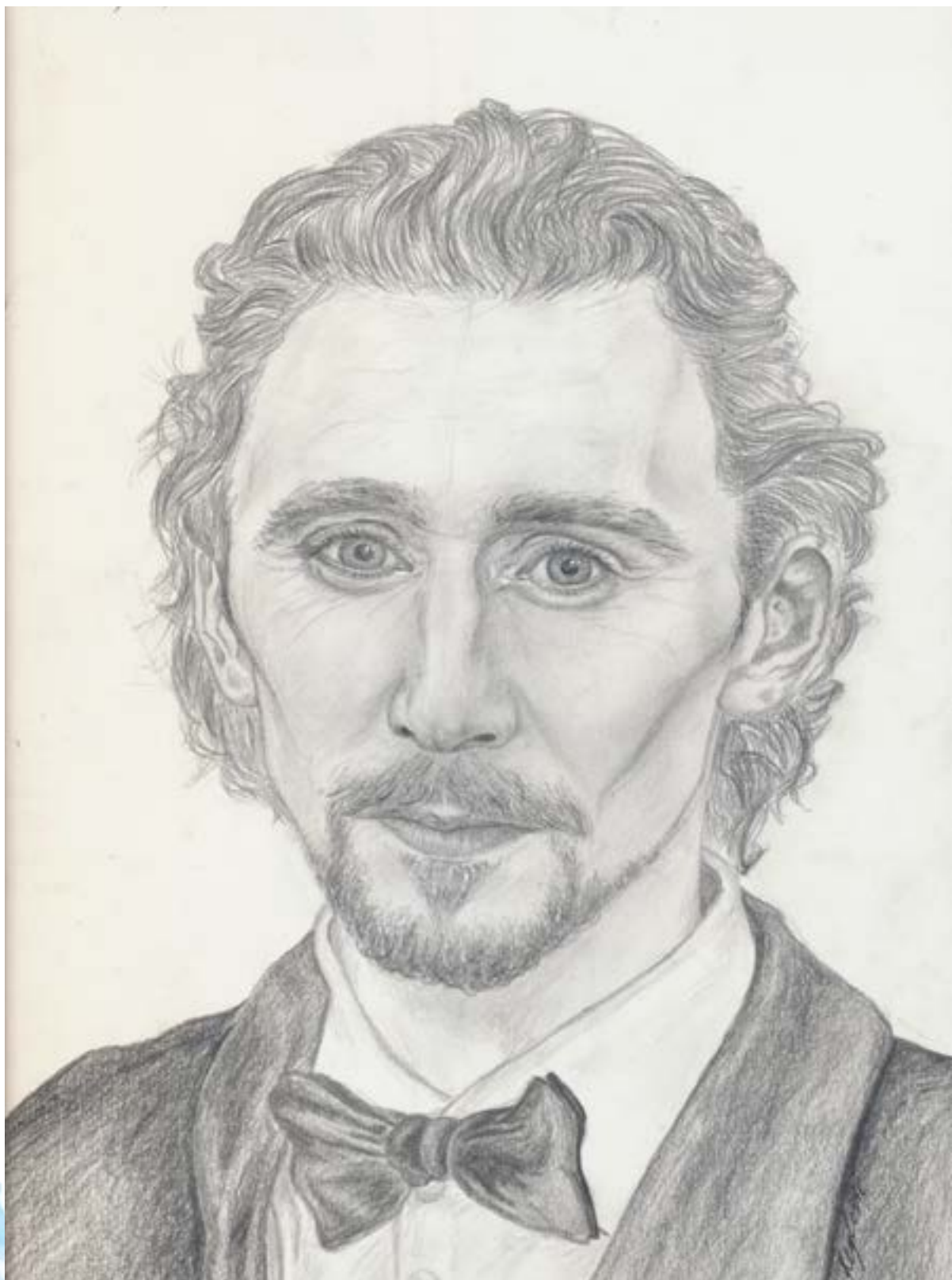
A čolne je treba prenesti pod slap,
skomine velike pospraviti v past.
In ko zvečer bo konec naše vasi,
na veselico odidemo vsi.

Ob Kolpi so polja, prijazne vasi,
od sonca, vročine, se grlo suši.
A v Beli krajini zdravila za to,
po hladnih kletih rastejo.

*Pesem: Simon Bajuk, 2. d,
ilustracija: Eva Bojanec, 2.c*

*Portret: Taika Waititi,
ilustracija: Neža Keglovič, 2.c*

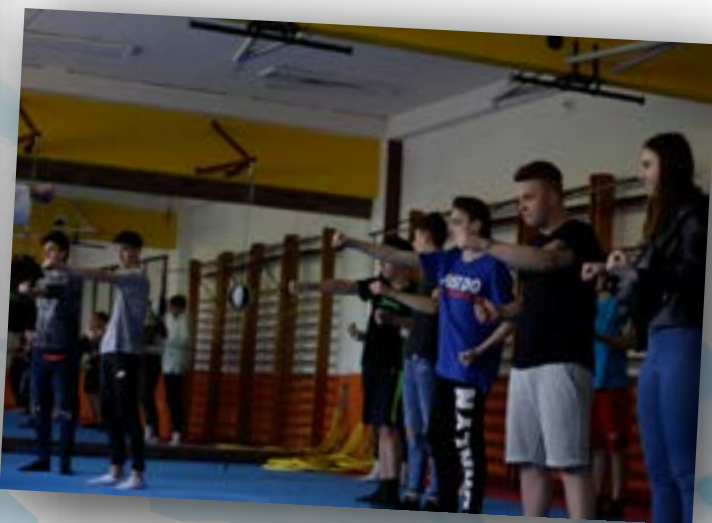
*Portret: Tom Hiddleston,
ilustracija: Neža Keglovič, 2.c*

Veseli projekt

ANIMIRANI FILM

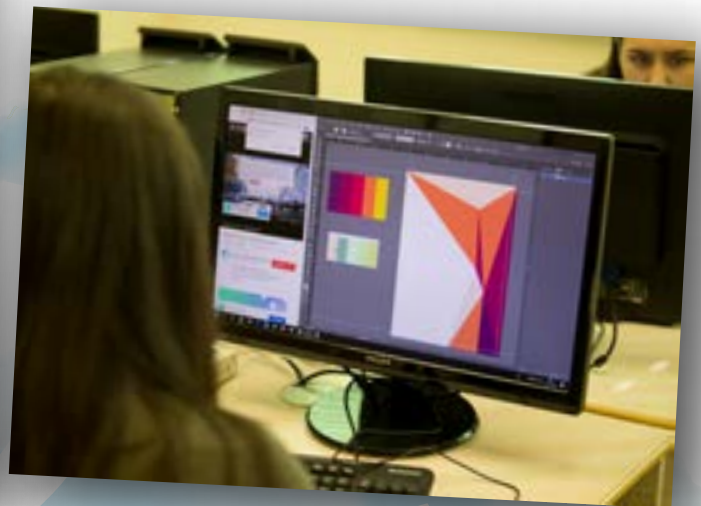
OSNOVE SAMOOBRAMBE

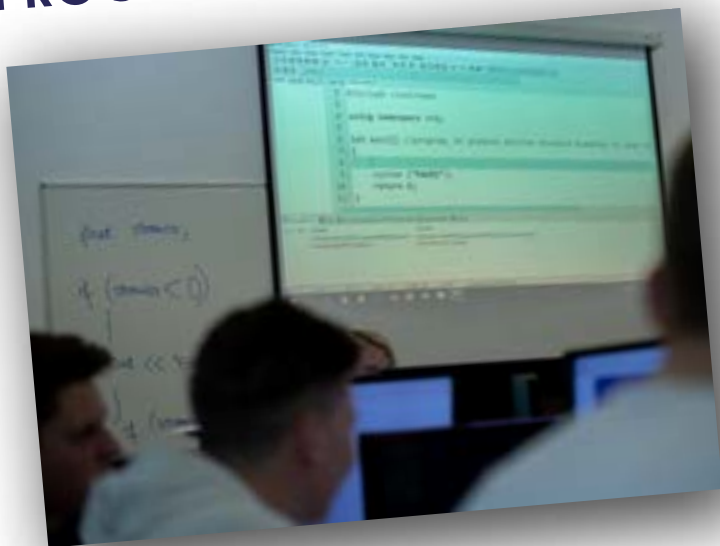
IZDELAVA MIL

OBLIKOVANJE TISKOVIN

PROGRAMIRANJE

UREJANJE FILMOV

PHOTOSHOP

VEŠČINE ROČNIH SPRETNOSTI

FRANCOŠČINA ZA POKUŠINO

JOGA

UGANKARSTVO

SLEPO 10-PRSTNO TIPKANJE

TABORNIŠKE VEŠČINE

KOLESARJENJE PO OBALI

ČOKOLADNICA ZOTTER, GRADEC

ČOKOLADNICA BEERYSHKA

KOMUNIKACIJA

SKRITA NOTRANJSKA

Uredništvo

UREDNIŠKI ODBOR

Sara Cajnar, Ana Bele

OBLIKOVANJE

Špela Hočevar

MENTORICE

Josipa Lajkovič, Martina Kočevar, Marica Ramovš

EKONOMSKA ŠOLA NOVO MESTO, šolsko leto 2018/19